

(*Ἡ κόρησα ντὲ Παραιπὲρ στὸν δούκα ντὲ Ρισελιέ*).

Ἡ ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

μαρκησία ντὲ Βιλλερουά, μοναχία γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας, γιὰ ἐρωτικό ὕψος λόγους καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὴν καρδιά, τοῦ γόητος Ρισελιέ, δὲν εἶνε ἀπλὴ φήμη, θρύλος, παραμῦθι. Συνέβη πραγματικῶς μεταξὺ τῆς δουκίσσης ντὲ Πολινιάς καὶ

Δούξ, Εἶμαι λιγάκι ἀπὸ τὸ μὴ στὴν προσφώνησι, ἔ; Σοῦ γράφω ξερά: «Δούξ». Μὰ μὲ γεμίσει χαρὰ αὐτό, ἀγαπημένε μου... Νοιώθω καλύτερα ἔτσι πὼς ἔχω τὴ δύναμη νὰ σοῦ γράφω, χωρὶς νὰ γεμίζω τὶς ἐπιστολές μου μὲ τὰ πὼ γλυκὰ καὶ χαιδευτικὰ λόγια ποὺ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου γιὰ σένα...

Πές μου τώρα... Μοῦ θύμισες λιγάκι γιὰ τὸ προηγούμενο γράμμα μου, ἔ;

Τὶ νὰ γίνῃ; Αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρὰ πραγματικότης, ἀγαπημένε μου καὶ χρυσέ μου φίλε... Πρωτιμῶ νὰ ψηθοῦμε καὶ οἱ δύο, νὰ καθυλιστοῦμε ἀσπλαγχνά στὴν ἴδια σκάρὰ καὶ οἱ δύο, παρὰ νὰ φτάσω στὴν κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ τῆς ἀνικανοποίητης καὶ προδομένης ἀγάπης μονάχη μου...

Γιατὶ νοιώθω πὼς ἀπὸ θάνατο τὸ τέλος μου, ἂν βασιστῶ στοὺς ὀρκους σου, χωρὶς νὰ κινήσω καὶ ἓν ἄνυσμα τοῦ χέρι μου... Κάποια σχετικὴ παρομία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων μοῦ φαίνεται πολὺ σωστὴ στὴν περίπτωσί μου...

Ἄλλως τε, φίλε μου, ἔχεις ἄδικο γὰ μὲ κατηγορεῖς... ἀποκλειστικῶς ἐμένα! Θὰ μπορούσες νὰ βρῆς εὐκόλα τὸν κυριώτερο αἴτιο τῆς καταστάσεως αὐτῆς, πολὺ κοντὰ σου... Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω λιγάκι στὰ φραζήματά σου; Λοιπόν... Πὼς μπορῶ νὰ πιστέψω ἀπολύτως τὰ λόγια σου καὶ τοὺς ὀρκους σου καὶ τὶς διαβεβαιώσεις σου, πὼς μονάχα ἐμένα ἀγαπᾷς καὶ... ὅτι... θὰ... μ' ἀγαπᾷς πάντα (!), τὴ στιγμὴ ποὺ ἔξω, καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μὲ τ' ὄνομά του ἂν μὲ προκαλέσεις, πὼς τόσες καὶ τόσες χύσανε δάκρυα παρὰ, γιὰ τὴν ἐγκατάλειπὴ τους ἀπὸ σένα;

Πὼς ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ σὲ πιστέψω, τὴ στιγμὴ ποὺ τόσες ἀλλες ἐπίσης ὡμορφες καὶ χαριτωμένες, σὰν καὶ ἐμένα, καταράστηκαν τὴν ὥρα ποὺ σήκωσες τὰ πλάνα σου μᾶτα ἀπάνω τους;

Δὲν εἶμαι τόσο ἐγωίστρια, φίλε μου... Ξέρω βέβαια πὼς ἀξίζω κάτι, γιατί ἂν δὲν ἀξίζα, δὲν θάῤεσες οὔτε τὸ ὄνομά μου κἀν, μὰ ὄχι καὶ σὲ σημειῶ ὥστε νὰ δέσω γερά καὶ ὀριστικὰ στὰ δάχτυλα μου τὸν πὼ κακομαθημένο μὰ καὶ τὸν πὼ ἐλκυστικό εὐπατρίδη τῆς Γαλλίας...

Πάρτο λοιπὸν ἀπόφασι, χρυσέ μου, καὶ μὴν τὸ συζητᾷς πεῖα...

Ἄν θέλεις ἀντὶς τὶς μέρες νὰ μὲ ἴδῃς, γράψε μου γρήγορα πότε καὶ πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ ἰδοθῶμε... Εἶμαι ἀόστηρη, μὰ εἶμαι καὶ δικαίη, γλυκερία μου λατρεία... Πρὸς εἶ, εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσω μὴ ἀποζημιώσεις καὶ λίγη χαρὰ στὴν καρδιά σου, μὲ τὸ νὰ σ' ἀφήσω νὰ μὲ δῆς, καθὼς καὶ στὸν ἐναντίο μου τὴν ἀπειροχάρη εὐτυχία νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, γιατί ἐγὼ εἶμαι πὼς ὑποφέρω πρῶτῃ καὶ περισσότερο, ἀπὸ τὰ ἀσφαλιστικὰ αὐτὰ, καθὼς τὰ λές, μέτρα μου ἐναντίον τῆς ἀπιστίας καὶ ἀσταθείας σου...

Ἐρεβούα, ὅσο μπορεῖς πὼς γρήγορα, ἀγάτη μου... Π.

(*Ἡ μαρκησία ντὲ Βιλλερουά πρὸς στρατάρχη Ρισελιέ*).

Χρυσέ μου, Ἔφρασαν σ' αὐτὰ μου κατὰ φήμες, ἀόριστες ἀκόμα, μὰ ποὺ εὐχόμαι νὰ μὴν ἀληθῆνουν...

Ἄλλαξαν, λέει, πιστολιές στὸ Δάσος δύο κυρίες καὶ τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τους ἦσαν, λέει, ἔσθ!

Μὴ χειρότερα, ἀγάτη μου!... Αὐτὸ πάλι, ἂν βγεῖ ἀλήθεια, θὰ εἶνε ἀπ' τ' ἄγροφα... Νοιώθω ἀφάνταστη λύσσα μέσα μου ἐναντίον σου... Σὲ κρατῶ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά μου τώρα, εἶσαι δικός μου, μοῦ ἀνήκεις, καὶ τὴ νύχια μου εἶνε ἀρετὰ ἀσκληρὰ γιὰ νὰ ξεσκίσουν, ὅποια θέλεις νὰ σὲ τραβήξῃ ἀπὸ κοντά μου...

Σὲ περιμένω ἀπόψε μίλας, νὰ βγάλῃς τὴν ἀγωνία ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, νὰ μοῦ πῆς πὼς ὅλα αὐτὰ εἶνε ψέμματα καὶ λόγια τῆς κακογλωσσίας... Σὲ περιμένω ἀνυπόμονα... Ἀπόψε... Β.

Ἡ μονομαχία, γιὰ τὴν ὁποία μιλάει στὴν παραπάνω ἐπιστολὴ ἡ

τῆς μαρκησίας ντὲ Νέλ. Ἴδου, μὲ λίγα λόγια, τὸ πρωτάκουστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περιοριστικὸ αὐτό:

Κατὰ τὸ 1716, ὀλόκληρη σχεδὸν ἡ Αὐλὴ καὶ τὰ σαλόνια τοῦ Παρισίου μιλοῦσαν ἀδιάκοπα γιὰ τὶς καινούργιες κατακτήσεις τοῦ στρατάρχου Ρισελιέ καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴ σημαντικότητά του μὲ τὴν παλαιὰ του φιλενάδα δούκισσα ντὲ Πολινιάς... Ὁ Ρισελιέ εἶχε τσακωθεῖ μὲ τὴ δούκισσα ἀπὸ καιρὸ, μὰ ἡ Σειφιῶνα ἐκείνη κατάφερε νὰ τὸν ξαναορίξῃ στὰ δάχτυλα καὶ τὸν θριαμβῶς τῆς κατὰ τὸν δὲν ἔτανε νὰ τὸν διαλαλῇ παντοῦ ὅπου βρισκόταν...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ρισελιέ ἦταν, ὅπως πάντα ἄλλωστε, στὶς δόξες του... Ἀρκεῖ νὰ σημειώσουμε πὼς καθε μέρα λάβαινε μᾶσσο τὰ ραβασάκια ἀπ' τὶς διάφορες φιλενάδες του, χωρὶς καὶ νὰ τὰ διαβάξῃ... Τὰ φήλαγε κλειστά σὲ εἰδικὰ στερεὰ μπουλά, ἀνοίγοντας μονάχα ὅσα τὸν ἐνδιέφεραν τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Γυναζοκαυγάδες ἀτέλειωτοι ἦσαν ἡ συνέπειες τῆς τακτικῆς του αὐτῆς, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν δουκισσῶν, τῶν πριγκιπισσῶν καὶ μαρκησιῶν, ποῦφεραν τὰ μεγαλιέτερα καὶ ἐνδοξώτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας...

Ὁ στρατάρχη ντὲ Ρισελιέ ἦταν τὸν ἴδιο αὐτὸ καιρὸ στενὰ σχετιζόμενος μὲ τὴ μαρκησία ντὲ Νέλ...

Μιὰ βραδεία, στὸ σαλὸν τῆς κομίσσης ντὲ Κλεμὸν-Ρουσιγιόν, ἄφου πρῶτα χόρεψαν ἀρετὴ τῆς ὀρα, ὁ στρατάρχη καὶ ἡ ντὲ Νέλ τραβήχτηκαν σὲ μιὰ γωνία, νὰ τὰ ποῖνε λιγάκι... Ἡ μαρκησία ἤκουσε ἐξηγήσεις γιὰ ὅσα ἡ δούκισσα ντὲ Πολινιάς διέδιδε στὶς γνωστές της... Κοιρασμένοι ἀπ' τὰ παράπονα αὐτὰ ὁ Ρισελιέ, μὴ μὲ εἶδε τὴν Πολινιάς ἀπὸ μακρὰ, ἄφησε ἀπότομα μονάχη τὴ μαρκησία καὶ ἔτρεξε νὰ τὴ συναντήσῃ.

Τότε συνέβη κατὰ τὸ πρωτοφανές γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη... Ἡ Πολινιάς, θυμωμένη ποὺ εἶδε τὸν Ρισελιέ νὰ φεύγῃ βιαστικὰ ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς μαρκησίας, παρεξήγησε τὸν σκοπὸ του καὶ χωρὶς νὰ τοῦ μίλησῃ καθόλου, πῆγε κοντὰ της... Ἐκεῖ δὲ, μπροστὰ στὰ μᾶτια ὅλου τοῦ κόσμου, τὴ μπάτισε καὶ τὴν προκάλεσε νὰ μονομαχήσουν μὲ πιστόλια!

Ἡ μαρκησία ντὲ Νέλ δέχτηκε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο συναντήθηκαν στὸ Δάσος τῆς Βουβαντήθηκαν

λῶνης γεμάτες λύσσα. Στάθηκαν ἀτάραχες ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη καὶ ἀλληλοπροβολήθηκαν. Ἡ σφαῖρα τῆς Πολινιάς χτύπησε τὴ μαρκησία ντὲ Νέλ κατάσθηθα.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ δούκισσα ντὲ Πολινιάς, περήφανη γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀνάσθητη καὶ αἰμόφυρτο ἀντίπαλό της καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ μὲ ἄγρια χαρὰ:

— Νὰ σὲ μᾶθω ἐγὼ ἄλλη φορὰ νὰ ξεφτυρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲν σὲ στέφρουν... Αὐτοῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κάνω κομμάτια...

— Κυρία μου, τῆς εἶπε τότε ἕνας ἀπ' τοὺς μαρτυροῦς τῆς τραυματισμένης μαρκησίας, μοῦ φαίνεται πὼς ἀρετὰ ἰκανοποιήκατε...

— Νεανία μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ τρομερὴ Πολινιάς, σὲ τέτοιες περιστάσεις γίνεται κανένας ἀνθρωποφάγος!... Εἰσάστε μικροῦλγες γιὰ νὰ νοιώσετε τέτοια πράγματα!...

Χωρὶς ὕστερα νὰ ρίξῃ ἔστω καὶ μιὰ ματιὰ στὴν ἀντίπαλό της, ἀνέβηκε στὴν ἄμαξά της καὶ ἔφυγε...

Μὰ τὸ πὼ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν αἰματηρὴ καὶ σκανδαλώδη ὑπόθεσι, εἶνε ἡ ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε ἡ μαρκησία ντὲ Νέλ τὴν ἄλλη μέρα στὴν καμαριέρα της, ἐνῶ ὁ πικροτὸς τῆς πληγῆς της τὴν ἐπλόγιζε. Τῆ ρώτησε δηλαδὴ ἡ καμαριέρα της, ποὺ δὲν ἤξερε ἀκόμα τὴν αἰτία τῆς μονομαχίας, ἂν ἀξίζε τὸν κόπο τὸ ζήτημα ποὺ τῆς στοίχισε τόσο αἷμα...

— Φίλη μου, πρόκειται γιὰ τὸν Ρισελιέ, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρία της... Καθὼς λοιπὸν καταλαβαίνεις, τοῦ ἀξίζει νὰ χυθῇ καὶ ἄλλο αἷ-

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο καυχᾶς τοῦ Ἑλλήνα καὶ τοῦ Τούρκου κ' ἡ εὐχὴ τοῦ πονηροῦ Ἑβραίου. Ἡ τιμὴ τοῦ σταυροῦ. Τὸ ἐξυπνο πείραγμα τοῦ Γάλλου κύλικου. Τὸ Διευθυντήριο καὶ ἡ νέα θρησκεία. Ἡ γνώμη τοῦ Γαλλεϋράνδου. Ὁ μεγχιτερος ἐγώ-στης τοῦ κέρμου. Ὁ Σεγιέρ κ' ὁ Χριστός. Μία γνώμη τοῦ Βιζηνίου περὶ ποιήσεως. Θεατρικὲς ἰλαροτραγωδίαι, κ.τ.λ.

ΙΑ μέρα ἕνας Ἕλληνας κ' ἕνας Τούρκος εἶχαν γερὴ φιλονεικία. Ὁ Τούρκος εὐχότανε, ὅσα πρόβατα σφάζουν οἱ Τούρκοι στὸ Κουρμυλάν-Μπαϊράμι τους, τόσο Ἕλληνες νὰ πεθαίνουν κάθε μέρα.

Μὰ κ' ὁ Ἕλληνας εὐχότανε, ὅσα ἀνὰ κόκκινα σφάζουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Πάσχα, τόσο Τούρκοι νὰ πεθαίνουν.

Πάνω στὴ φιλονεικία τους αὐτὴ, νὰ καὶ παρουσιάσεται ἕνας Ἑβραῖος. Γυρίζει ὁ Τούρκος καὶ τοῦ λέει:

— Καὶ σὺ τί λές, βρε γιωαντῆ;

— Ἐγὼ τί νὰ πῶ ὁ κακομοῖρος, ἀποκρίνεται ὁ Ἑβραῖος, χαϊδεύοντας τὸ γέναιό του... Ἐγὼ λέω... ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ καὶ τοὺς δύο!...

***

Μία φορὰ, κάποιος χριστοζώος Ἑβραῖός παρουσιάστηκε στὴν Αὐτὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ πουλήσῃ τὸ ἐμπόρεμά του. Ἐνας ἀλλοτὸς τότε ἐξχώρισε ἕναν σταυρὸ καὶ ρώτησε πόσο κοστίζει.

Ὁ Ἑβραῖός τότε εἶπε μὴ τιμὴ ἐπέρογγη.

— Τί λές, καίμηνε! τοῦ ἀπάντησε ὁ αὐτιζός. Γιὰ ἕνα τόσο δὴ σταυρουλάκι ζητᾶς ἕνα τέτοιο ποσό, ἐσὺ ποὺ τὸ... πρωτότυπό του, κοντζιμὶ σταυρὸ, τὸν ἔδωσες σχεδὸν τζάμπα, γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστὸ μας!...

***

Στὰ 1797, ἀνήμερα τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ μετεπαναστατικοῦ Διευθυντηρίου ποὺ κυβερνοῦσε τότε τὴ Γαλλία, ὁ Λά Ρεβεγιέ-Λεποῦ, θέλοντας νὰ λανσάρῃ μὴ νέα θρησκεία διζῆς τοῦ ἐπινοήσεως, τὴν «Θεοφιλιανθοσκία», ἀντὶ τῆς καταργηθείσης Χριστιανικῆς, ἐκάλεσε τὸ λαὸ σὲ μὴ διάλεξι του, στὴν ὁποία ἀνάπτυξε τὴς ἀρχὲς τῆς νέας θρησκείας, ἡ ὁποία θὰ ἦταν, καθὼς ἔλεγε, ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τελείωσε τὴ διάλεξι του ὁ Λά Ρεβεγιέ-Λεποῦ, πλησίασε τὸν Γαλλεϋράνδο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπὸν ἡ νέα μου θρησκεία;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ Γαλλεϋράνδος; ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ ἐδρασίωσῃ τὴ θρησκεία του σταυρώθηκε πρῶτα κ' ὕστερα ἀναστήθηκε.

— Λοιπὸν;...

— Θὰ σᾶς συμβούλευα λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ ἐδρασίωθῃ καὶ ἡ δικὴ σας ἡ θρησκεία, νὰ... κάνετε τὸ ἴδιο, ἀντὶ νὰ... σ τ α υ ρ ὴ ν ε τ ε τὸν κοσμάκη!...

***

Στὴν περηνάεια, στὸν ἐγώσιμό καὶ στὴν αὐτολατρεία, κανένας ἀνθρώπος στὸν κόσμο δὲν περνοῦσε τὸν περίφημο Σεγιέρ, καθιγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βυτεμβέργης.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Σεγιέρ εἶχε ζωγραφίσῃ τὸ... πορτραῖτό του, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, μὲ ἀγαπᾶς».

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπαντοῦσε... ἐγγράφως ἀπὸ κάτω, διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Σεγιέρ φωνιὰ:

«Ναί, ἐνδοξώτατε, ἐκλαμπρότατε, περιουστάτε καὶ σοφώτατε κύριε Σεγιέρ, ἐστεμμένη ποιητὴς Αὐτοῦ Ἀυτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος καὶ ἐπάξιε πρῶταν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βυτεμβέργης. Ναί, σὲ ἀγαπᾶ!»...

μα, πὸ καλύτερο κ' ἀπ' τὸ δικό μου ἀκόμα!

Καὶ στὸ γιατρό της, ποὺ κουνούσε τὸ κεφάλι του ἀκούγοντας τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ἐπιχειρήματα, γύρισε καὶ εἶπε:

— Γιατρέ μου, εἶνε ὁ πὸ χαριτωμένος εἰπατριδῆς τῆς Γαλλίας...

Θάξινα στάλα-στάλα ἄλο μου τὸ αἷμα, ἀρκεῖ νὰ τὸν κάνω γιὰ πάντα δικό μου... Ὅλες τοὺς στήθων παγίδες, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν στὰ ξόβεργά τους, μὰ εἶμαι βεβαία πὼς ἡ θύσια μου αὐτὴ θὰ κάνῃ τὸν ἀγαπημένο μου, τὸ χαϊδεμένο αὐτὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως, νὰ μὴν ξανακιντῆσῃ περὶ ἄλλη γυναῖκα...

Πράγματι δέ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, πὼς γιὰ μῶνον καιρὸ ὁ Ρισελιέ ἔμεινε πιστὸς στὴν ντὲ Νέλ... Μὰ πολὺ γρήγορα τὸν τραβήξαν ἀπ' τὴν ἀγαλιά της καινοσργίαις κ' ἀτελείωτες ἐρωτικῆς περιπέτειαι!...

Ὁ δικαστὴς Μπρονέ, θέλοντας κάποτε νὰ πουλήσῃ ἕνα δύστροπο ἄλογο του, ὡς ἐξαιρετικὸ... ἰσάκονο καὶ καλόβουλο, τὸ ζαβαλίεψε γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἀκόμα καλύτερα τὰ χαρισμάτα του στὸν ὑποψήφιο ἀγοραστή.

Μὴ ξέροντας ὅμως καλὴ ἔπαισία, μὲ τὸ πρῶτο τίναγμα τοῦ ἀλόγου, βρόδῃκε ξαπλωμένος κάτω.

— Ἐ, φτωχέ μου Μπρονέ, τοῦ εἶπε τότε γελώντας ὁ... παρ' ὀλίγον ἀγοραστὴς τοῦ ἀλόγου, ἂν θελήσεις καμιά φορὰ νὰ μὲ ἐξαπατήσης, μὴν ἀνέβεις ἀπάνω σ' ἄλογο. Πρωτίμως τὴν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου... Αὐτὴ τοὺλάχιστον δὲν... ζλωτᾶσαι!...

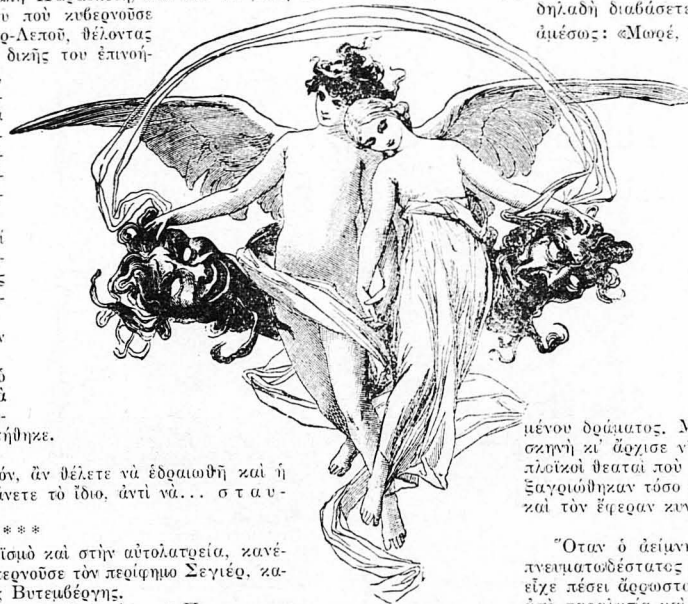
***

Ὁ ἀείμνητος Γεώργιος Βιζηνιός, ὁ ποιητὴς τῶν ἀφειλεστέρων καὶ ἀγνοτέρων ἐλληνικῶν τραγουδιῶν, μαζὺ μὲ τὴν ποιητικὴν του ἰδιότητα, συνεδύαζε καὶ τὴ διδασκαλική. Εἶχε σπουδάσει μάστα εἰδικῶς στὴ Γερμανία καὶ προσοριζόταν γιὰ τὴν ἔδρα τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιό μας. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν καταλάβῃ, γιὰ τὴν κτηνηρόταν ἄλλοι πὸ ἐπιτήδειοι, καὶ ἔτσι ὁ Βιζηνιός ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ καθηγητὴς Γυμνασίου.

Μὲ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς του συνδέεται τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο, ποὺ συνήθει νὰ τὸ διηγεῖται συχνὰ ὁ κ. Πῶπ. Μία μέρα, ἐνὸς ὁ Βιζηνιός ἔκανε νεοελληνικὰ στοὺς μαθητὰς του, τοὺς εἶπε τὸ ἐξῆς μυθολογικότατο:

— Θέλετε νὰ μάθετε πότε ἕνα ποίημα εἶνε ὠραῖο καὶ πότε εἶνε ἀσχημο; Θὰ σᾶς μάθω ἕναν ἀπλοῦστατο τρόπο γιὰ νὰ τὸ βρῆτε. Ἄμα δηλαδὴ διαβάσετε ἕνα ποίημα ποὺ ἀξίζει, θὰ πῆτε ἀμέσως: «Μωρέ, τί ὠραῖο ποίημα! Αὐτὸ θὰ τῶγραφα κ' ἐγὼ!...»

***

Στὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ἡ θεατρικὴ παραγωγή τοῦ τόπου μας περιοριζόταν σὲ ἕνα πατριωτικὸ περιεχόμενον, οἱ θεαταὶ δὲν ἐζοῦσαν τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία καὶ παρεφέροντο μὲ τὸ παραμυθό. Ἡ παραφορά τους στρεφόταν ἰδίως κατὰ τὸν ἠθοποιὸν, οἱ ὁποῖοι ἔπαζαν ῥόλους Τούρκων καὶ οἱ ὁποῖοι ἐθροισαν τὸ υπελά τους ἀπ' τὸ κοινόν.

Διηγόντα σχετικάς ὅτι ὁ ἀείμνητος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Μουφεροῦτος ἔτυγε στὰ νεύατά του νὰ λάβῃ μέρος σ' ἕναν θιασο ἐρασιτεχνῶν καὶ νὰ ὑποδῆ τὸν Πασά τοῦ παιζομένου δράματος. Μόλις λοιπὸν παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ κ' ἄρχισε ν' ἀταγγέλλῃ τὸ κομμάτι του, οἱ ἀπεισοῖοι θεαταὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάτω, ἐζαργιώθηκαν τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ἔστρωσαν μπροστὰ καὶ τὸν ἔφεραν κνηγώντας ὡς τὸ σπῆτι του!

***

Ὅταν ὁ ἀείμνητος Εὐάγγελος Κουσουλάκος, ὁ πνευματώδεστατος διευθυντὴς τοῦ παλαιοῦ «Σχολοῦ», εἶχε πέσει ἀρρωστός καὶ ζόντανε νὰ πεθάνῃ, ὑπέφερε ἀπὸ παραλυσία καὶ τὸν δύο τὸν ποδιῶν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

Μία μέρα ἐπισκέψθηκε τὸν ἀρρωστο κάποιον γνωστὴ του κερία, ἡ ὁποία εἶδε τὸ παράλυτο πόδι του κρημασμένο ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι κ' ἔσκυψε νὰ τὸ σηκώσῃ.

— Ἀφήστε τὸ χάμου, κυρία μου! τῆς εἶπε μὲ τὴ συνήθισμένη του ἀβρότητα καὶ δικητικότητα ὁ Κουσουλάκος. Δὲν εἶνε δὴ καὶ καμιά κοιλὸνα τοῦ Παρθενῶνος γιὰ νὰ τὸ ἀναστήλωσεται!...

***

Ὁ Καραϊσκάκης ὑπέφερε, ὡς γνώστον, τὸν περισσότερον καιρὸ τῆς ζωῆς του ἀπὸ πικροῦς, οἱ ὁποῖοι τὸν καταβασιάνιζαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ζῶσῃ. Στὰ τελευταῖα, ἀναγκάστηκε νὰ καθῆσῃ γιὰ θεορατεία ἀρκετοὺς μῆνες στὸ μοναστήρι τοῦ Μπρονσοῦ, ὅπου, ὅταν ἔγινε καλά, ἀσήμωσε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας γιὰ τὸ θαῦμα ποὺκανε.

Φεύγοντας κατόπιν ἀπ' τὸ μοναστήρι, ὁ τετραπέρατος πολεμιστὴς πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὴν ἀσημωμένη Παναγιά καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ του χιόμορος:

— Ἄχ, Κυρά μου! Ἦθελες κ' ἐσὺ λιλιὰ γιὰ νὰ μὲ γιατρέψῃς!...